

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **G. T.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2020, č. j. KRPA-265216-13/ČJ-2020-000022-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2020, č. j. 1 A 65/2020 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobci bylo dne 19. 10. 2018 rozhodnutím žalované vydaným pod č. j. KRPA-394605-17/ČJ-2018-000022 uloženo správní vyhoštění, jelikož existovalo důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a zároveň pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu a bez cestovního dokladu. Současně byla stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky, v délce tří let. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie, ze dne 12. 12. 2019, č. j. CPR-38289-7/ČJ-2018-930310-V240, zamítnuto.

[2] Dne 11. 10. 2020 byl žalobce na adrese Tomáškova 3, Praha 5, kontrolován policejními orgány. Žalobce při kontrole nepředložil žádný doklad totožnosti, následně bylo zjištěno, že je evidován jako nežádoucí osoba z důvodu uloženého správního vyhoštění. Proto byl téhož dne zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (úřední záznam ze dne 11. 10. 2020, č. j. KRPA-265216-2/ČJ-2020-001264).

[3] Při podání vysvětlení dne 12. 10. 2020 žalobce sdělil, že v roce 2005 přicestoval do České republiky za svou bývalou manželkou. Nyní je rozvedený a bezdětný, má přítelkyni, která je Češka. Znájí se dlouho, vztah udržují minimálně rok, několik měsíců spolu také bydlí. V Gruzii žijí jeho rodiče, je s nimi v pravidelném kontaktu, často si volají, mohl by žít s rodiči v jejich domě. Dále uvedl, že neexistuje překážka ani důvod, proč by nemohl vycestovat do vlasti (něco možná, avšak žalobce o tom nechtěl hovořit). Uzavřel, že do vlasti v žádném případě nevycestuje.

[4] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zajistila žalobce na dobu 90 dnů za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tedy z toho důvodu, že žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[5] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k závěru o nepřiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Trvalost vztahu se současnou přítelkyní nebyla v řízení prokázána. Jakkoli žalovaná argumentovala i zahájením partnerského života v době, kdy žalobce musel ukončení pobytu na území Evropské unie předpokládat, nejednalo se dle městského soudu o zásadní okolnost, na níž by žalovaná své závěry založila. Žalobce nadto na území České republiky setrvale narušuje veřejný pořádek, a to v takové míře, že státní orgány byly nuceny vůči němu opakovaně užít trestního postihu. V porovnání s hrozbou, jakou žalobce představuje pro veřejný pořádek České republiky, proto městský soud pokládal zásah do jeho soukromého a rodinného života za marginální.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž zopakoval, že nebyl dostatečně posouzen dopad vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud existenci stěžovatelova soukromého a

pokračování

rodinného života na území České republiky relativizoval, aniž by ze spisového materiálu vyplynuly konkrétní skutečnosti, které by zpochybnilly pravdivost jeho tvrzení o intenzitě soužití s přítelkyní. Stěžovatel trval na tom, že v případě rodinných příslušníků občanů Evropské unie se neuplatní judikatura, která až na výjimky vylučuje nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života tehdy, vzniklo-li soužití až v době, kdy byl pobyt cizince na území státu neoprávněný. Žalovaná v předchozím řízení nesprávně vyhodnotila intenzitu stěžovatelova rodinného života a jeho vztahu s partnerkou, jakož i případné následky vyhoštění, zejména skutečnost, že po stěžovatelově přítelkyni nelze požadovat, aby s ním odcestovala do Gruzie a tam s ním společný rodinný život rozvíjela.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna *zajistit cizince staršího 15 let (...), o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto (...), a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*

[10] V souvislosti se stěžovatelem uplatněnou kasační námitkou stran nedostatečného posouzení možného zásahu vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života Nejvyšší správní soud připomíná, že i v rozhodnutí o zajištění cizince je třeba zohledňovat soukromý a rodinný život cizince na území České republiky, a to v souvislosti s tím, zda lze realizovat správní vyhoštění, k němuž je cizinec zajišťován (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). V citovaném usnesení rozšířený senát vyslovil, že „*správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a (...) učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování alespoň potenciálně možné*“. Dle rozšířeného senátu bude taková úvaha na místě v případech, kdy budou správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy skutečnosti, pro které by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, či skutečnosti svědčící o tom, že zajištěný cizinec je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebo o možných překážkách vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

[11] Stěžovateli tedy je možno přisvědčit do té míry, že je povinností správního orgánu zabývat se při zajišťování cizince tím, zda neexistují překážky, jež by bránily jeho vyhoštění. Tato povinnost však neznamená nutnost náročného obstarávání důkazů či prokazování skutkových tvrzení. Jejím smyslem je ověřit, že realizace účelu vyhoštění není vzhledem ke specifickým okolnostem věci nereálná. V situaci, kdy je již pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění, je především odpovědností stěžovatele, aby správnímu orgánu sdělil a osvědčil relevantní skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné dospět k

závěru, že existují překážky, které realizaci vyhoštění brání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 4 Azs 37/2020 - 13).

[12] V projednávaném případě měla žalovaná při rozhodování o zajištění k dispozici pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele ze dne 19. 10. 2018, v němž však nemohly být stěžovatelovy soukromé a rodinné poměry posouzeny, jelikož stěžovatel v řízení o správním vyhoštění odmítl na veškeré dotazy žalované odpovídat. Až během podání vysvětlení dne 12. 10. 2020 stěžovatel uvedl, že má přítelkyni, která je Češka, s níž udržuje vztah asi po dobu jednoho roku. S přítelkyní sdílí společnou domácnost, bydlí v bytě P. na adrese T. 3. Dále uvedl, že nemá nájemní smlouvu, tu má patrně přítelkyně, nájem hradí společně. V bytě bydlí několik měsíců, avšak není tam přihlášen k pobytu.

[13] V návaznosti na výše uvedené se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s provedeným hodnocením městského soudu, že z výpovědi stěžovatele (v rámci podaného vysvětlení), stejně jako z ostatních zjištění učiněných v řízení o zajištění (přítelkyně je vdanou paní), nevyplynuly indicie, které by nasvědčovaly tomu, že by se jednalo o partnerský vztah takové intenzity, který by mohl rozhodnutí žalované o zajištění ovlivnit. V případě posuzování možného zásahu do soukromého a rodinného života správní orgán vychází ze skutečností jemu známých ze správního spisu, či vyšly-li takové skutečnosti v řízení najevo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 Azs 118/2019 - 21). Ze stěžovatelova vysvětlení je v tomto ohledu patrné, že ani on sám nepociťoval existenci jakékoli překážky zabraňující mu ve vycestování (resp. takovou překážku nechtěl správnímu orgánu sdělit), když při podání vysvětlení výslovně uvedl, že „*není překážka ani důvod, proč bych nemohl vycestovat. Něco možná je, ale nechci tady o tom mluvit, je to moje soukromá věc, nechci odcestovat do Gruzie*“. Rovněž na přímou otázku, zda má na území České republiky osobu, kvůli které by skončení jeho pobytu na území představovalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, uvedl, že tomu tak není, přítelkyni nezmínil. Stěžovatel rovněž sdělil, že v České republice ani v Evropské unii nemá žádné příbuzné, o nikoho nepečuje.

[14] Za daného skutkového stavu věci má tedy Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem za to, že žalovaná při posuzování otázky zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele nepochybila a vyhodnotila ji dostatečně. Nejvyšší správní soud rovněž nedospěl k závěru, že by městský soud tvrzení stěžovatele o jeho vztahu s přítelkyní jakkoli relativizoval. Ztotožňuje se s hodnocením městského soudu, že při posuzování proporcionality mezi veřejným zájmem na stěžovatelově vyhoštění a ochranou jeho soukromého a rodinného života jednoznačně převážil zájem na jeho vyhoštění (resp. zajištění za tímto účelem), a to vzhledem k dosavadní pobytové historii stěžovatele, který v minulosti neuposlechl rozhodnutí o správním vyhoštění a z České republiky nevycestoval.

[15] Ke stěžovatelovu odkazu na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a související judikaturu Nejvyšší správní soud uvádí, že otázka, zda stěžovatel vztah s přítelkyní navázal až v době, kdy již pobýval na území České republiky nelegálně, není pro posuzovanou věc relevantní. Městský soud

pokračování

totiž žalobu zamítl s odůvodněním, že z okolností dané věci nevyplynulo, že by vztah stěžovatele dosáhl intenzity zakládající překážku správního vyhoštění, tedy bez ohledu na to, kdy stěžovatel tento vztah navázal (zda se tak stalo v době, kdy na území České republiky pobýval legálně, či nelegálně).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Na základě výše uvedených skutečností tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[18] Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2019, č. j. 17 A 88/2019 - 15, byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, přiznaná částka se proto zvyšuje o výši této daně na celkových 4 114 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[19] Ustanovený zástupce stěžovatele v rámci vyčíslení odměny vykázal (a požadoval proplatit) také úkon spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu]. K tomu doložil podepsané potvrzení o konzultaci se stěžovatelem trvající 75 minut. Obsah této rady se však zjevně nijak nepromítl do obsahu samotné kasační stížnosti, která v podstatných bodech pouze kopíruje podanou žalobu. Stěžovatelův zástupce sice provedl doplnění právní argumentace, to však soud hodnotí jako součást úkonu právní služby spočívajícího v sepsu a podání kasační stížnosti, přičemž si lze jen stěží představit, že by k tomu advokát potřeboval radu se stěžovatelem, který nemá právnické vzdělání. Ustanovený zástupce byl s podstatou případu seznámen již v řízení před městským soudem, v němž stěžovatele rovněž zastupoval, přičemž mu byla přiznána odměna za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, jehož nezbytnou součástí je i první rada s klientem. Vzhledem k těmto okolnostem Nejvyšší správní soud nepokládal další radu s klientem přesahující více než hodinu za úkon nezbytný k řádnému hájení stěžovatelových práv a zájmů, a proto ustanovenému zástupci odměnu za tento úkon nepřiznal (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 108/2015 - 34, nebo ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Azs 150/2019 - 22).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu